

Пролог

Я ніколи не переймалася долею Ромео та Джульєтти.

Не зрозумійте мене неправильно. Ця п'єса — одвічна класика, а Шекспір — справжній літературний геній. Та я просто не розумію, як двоє ледве знайомих людей так охоче відмовилися від своїх життів.

Кажуть, що вони зробили це заради кохання. Справжнього нескінченного кохання. Однак, на мою думку, все це — повна дурня. Щоб кохання переросло в дещо, варте смерті, треба зробити більше, ніж залицятися кілька днів, а потім таємно взяти шлюб.

Визнаю: між Ромео та Джульєттою виникла *пристрасть*. Але вона виявилася настільки сильною, такою руйнівною, що вбила їх. Виходить, що рушієм сюжету стали їхні імпульсивні рішення. Не вірите мені? Візьміть до прикладу Джульєтту. Ну яка дівчина відразу кидається виходити заміж за хлопця, який підглядав за нею у вікно спальні, та ще й виявився сином смертельного ворога її батька? Я би так точно

не вчинила. Саме тому ця пара й не здобула мою прихильність. Вони ж ані готувалися, ані роздумували, а просто здійснили те, що прагнули, попри можливі наслідки. Однак якщо не планувати наперед, все піде шкереберть.

І після того, що сталося три місяці тому, після того, як моє життя цілковито вибило мене з колії, незапланований роман — це останнє, що мені треба.

Один

Я не мала жоднісіньких джинсів. Що ж я за така шістнадцятирічна дівчина, якщо не маю бодай однієї пари з діркою на лівому коліні чи сердечком, намальованим маркером на стегні?

Не те щоб мені не подобався їхній вигляд, та й не в тому річ, що моя матір була дизайнеркою та постійно представляла джинси у своїх колекціях. Я невідступно вірила у фразу «вбити наповал», а цього дня мені точно треба було справити гарне враження.

— Джекі? — покликала Кетрін із глибини квартири. — Таксі вже тут.

— Хвилинку! — я згребла зі столу аркуш паперу. — Ноутбук, блок живлення, мишка, — пробурмотіла, зачитуючи решту списку. Перевірила в наплічнику, чи всі мої скарби в ньому. — На місці, на місці, на місці, — прошепотіла, обмацавши пальцями всі три предмети. Потім червоною ручкою поставила галочку в списку навпроти кожного.

У двері моєї спальні постукали.

— Готова, любя? — до кімнати зазирнула Кетрін. Це була висока жінка років п'ятдесяти, її золоте волосся, що вже вкривалося сивиною, було підстрижене під каре.

— Здається, — відповіла я, та мій тремтливий голос свідчив про інше. Я опустила очі, бо не хотіла бачити на її обличчі те співчуття, яке з моменту похорону помічала в кожного.

— Дам тобі ще хвильку, — мовила Кетрін.

Щойно двері зачинилися, я глянула в дзеркало та пригладила спідницю. Як і завжди, вирівняла свої темні кучері та збрала їх блакитною стрічкою — жодне пасмо не стирчить. Комір блузки зім'явся, і я морочилася з ним, аж поки відображення в люстрі не стало бездоганим.

Я роздратовано підібгала губи, помітивши під очима фіолетові кола, яких мені все не вдавалося позбутися через брак сну.

Зітхнувши, я востаннє оглянула кімнату. Навіть попри те, що все з мого списку вже викреслено, я не знала, коли повертатимуся, тож не хотіла забути щось важливе. Спальня здавалася навдивовижу порожньою, бо майже всі мої речі уже їхали вантажівкою до Колорадо. Щоб усе спакувати знадобився тиждень, хоча Кетрін мені й допомогла.

У більшості коробок був одяг, а ще — моя колекція шекспірівських п'єс і чашки, які ми з сестрою Люсі купували в кожній країні, яку відвідували. Озирнув-

шись, я збагнула, що відтягую час; із моїми організаційними навичками я в жодному разі не могла нічого забути. Насправді мені просто анітрішечки не хотілося їхати з Нью-Йорка.

Та я не мала права голосу, тож з неохотою взяла свою ручну поклажу. Кетрін, із маленькою валізкою під ногами, чекала на мене в коридорі.

— Все взяла? — запитала вона.

Я кивнула.

— Гарзд. Тоді рушаймо.

Вона пройшла через вітальню в напрямку парадних дверей, а я поволі попленталася за нею, торкаючись меблів, щоби запам'ятати кожнісіньку деталь свого дому.

Це виявилось нелегко, хоч я прожила тут усе своє життя. Білі простирадла, накинуті на меблі, щоб на них не осідав пил, нагадували міцні стіни, які тримали мої спогади під контролем.

Ми мовчки вийшли з квартири й Кетрін зупинилася замкнути двері.

— Не хочеш приглянути за ключем? — запропонувала вона.

Мої ключі лежали у валізі, але я простягла руку, щоб взяти маленький срібlistий шматок металу з її долоні. Я розстебнула ланцюжок материного медальйона, та ключ ковзнув по ньому, зупинившись у мене на грудях прямисінько біля серця.

У літак ми сіли, не зронивши ні слова. Я щосили намагалася забути, що віддаляюся все далі від дому, тож заборонила собі плакати. Цілий місяць після аварії я не вилазила з ліжка. Потім настав день, коли якимось дивом я витягла себе з-під ковдри та вдяглася. Відтоді пообіцяла собі бути сильною та холодно-кровною. Мені не кортіло повертатися до тієї слабкої порожньої людини, на яку я перетворилася, і це не повинно змінитися тепер. Тому я зосередилася на Кетрін, поки вона так сильно стискала підлокітники сидіння, що кісточки її пальців побіліли.

Про жінку, яка сидить поряд, я знала небагато. По-перше, вона з дитинства дружила з моєю матір'ю. Вони виростили в Нью-Йорку та разом відвідували школу-інтернат «Гоукс» — ту ж саму, куди ходили й ми з сестрою. Тоді вона носила прізвище Грін, і це підводить нас до другого факту, відомого про цю жінку. У коледжі вона познайомилася із Джорджем Волтером. Побравшись, вони переїхали в Колорадо й заснували кінне ранчо, втіливши таким чином давню Джорджеву мрію. Зрештою, третій і найважливіший факт про Кетрін полягає в тому, що тепер вона — моя нова опікунка. Ми точно бачилися в моєму дитинстві, проте це було так давно, що я вже й не пам'ятаю. Кетрін Волтер для мене — цілковита незнайомка.

— Боїтеся літати? — поцікавилася я, коли вона шумно видихнула. Чесно кажучи, ця жінка мала такий вигляд, ніби її от-от знудить.

— Ні, але, якщо говорити відверто, я трохи нервуююся через те, що... ну, через те, що везу тебе додому, — сказала вона. Я відчула, як мої плечі напружилися. Невже вона боялася, що я схильна до бездумної поведінки? Я могла б її запевнити, що цього не станеться, особливо якщо мені хочеться потрапити у «Принстон». Дядько Ричард, певно, сказав, що зі мною не все гаразд, хоча насправді я абсолютно в нормі. Кетрін перехопила мій погляд і швидко додала:

— Та ні, це не через тебе, люба. Я ж знаю: ти — хороша дівчинка.

— Тоді через кого?

Кетрін співчутливо усміхнулася.

— Джекі, люба, я тобі коли-небудь казала, що маю дванадцятьох дітей?

«Ні», — подумала я з подивом, бо про це вона точно не згадувала. Коли я вирішила переїхати в Колорадо, дядько Ричард згадував, що у Кетрін є діти, але щоб дванадцять? Як же вдало він оминув цю деталь. Дюжина дітей. Господарство Кетрін, певно, назавжди застрягло в стані хаосу. Навіщо комусь взагалі *хотіти* завести дванадцятьох дітей? Я вже відчувала, як у грудях починає наростати паніка.

«Не бери в голову», — сказала я собі. Кілька разів вдихнувши через ніс і видихнувши через рот,